

HEGEDŰS GÁBOR

SENKI DALA

Hegedűs Gábor

Senki dala

versek és novellák

2024

*„Az embereknek nem ugyanazt jelentik a csillagaik. Akik úton járnak, azoknak vezetőül szolgálnak a csillagok. Másoknak nem egyebek csöppnyi kis fényeknél. Ismét mások, a tudósok számára problémák. Az üzletemberem szemében aranyból voltak. A csillagok viszont mind-mind hallgatnak. De neked olyan csillagaid lesznek, amilyenek **senki** másnak. (...) Mert én ott lakom majd valamelyiken, és ott nevetek majd valamelyiken: ha éjszakánként fölnézel az égre, olyan lesz számodra, mintha minden csillag nevetne. Neked, egyedül neked, olyan csillagaid lesznek, amik nevetni tudnak! (...) S ha majd megvigasztalódtál (mert végül is mindig megvigasztalódik az ember), örülni fogsz neki, hogy megismerkedtél velem. Mindig is a barátom leszel.”*

Antoine de Saint-Exupéry

Senki dala

egy senki vagyok az élet színpadán
csak aprócska koszcşik vagy málló göröngy
mit elmos az eső tovább rüg egy láb
nem voltam soha kagylóból igazgyöngy

lehetnék Hamlet kezemben koponya
elsírhatnám közben a világ baját
nekem most szerepet senki sem adna
szirén énekekből szűröm ki a mát

padló recseg a színpadon alattam
nincs itt publikum üres a nézőtér
Prométheuszként a fáklyát hordoztam
tintám nem lehetett íráshoz csak vér

miért van ez így azt meg nem fejthetem
megyek tovább mert vár rám a végtelen

2024 margójára

megint itt egy újév a nyakunkon
egy nyugdíjasnak semmit nem jelent
az egyik nap olyan mint a másik
száguldanak a napjaid veled

olyan gyorsan suhannak az évek
sokszor réved múltba tekinteted
még jövőt tervezel...a feladat
sokszor meghaladja az erődöt

olyan hosszú még a bakancslista
hisz oly sok minden nem valósult meg
álmodban még saját szárnyaidon
hasítod ott fenn a kék eget

vágyak álmok ott tombolnak benned
sorsod néha az ágyadhoz köt
porból lettél porrá válsz majd egyszer
nem vagy szikla csak egy málló rög

tudatodban érzed hogy élni jó
egyre többször sajognak csontjaid
adj uram még számtalan szép tavaszt
mielőtt az életem megszűnik

tetszhalálból újra virág fakad
hisz a télre mindig új tavasz jön
valósítsd meg álmom–vágyaidat
az elmúlás árnya ne gyötörjön

galaxis időben tört pillanat
az élet mely oly gyorsan elszalad

A csend markában

a csend markában van már a kulcsom
a zár hozzá most olyan messze van
az ajtó felé magam vonszolom
ebben a szürke rideg szobában

minden oly közel az éj sötétje
telepszik rám és szinte gúzsba köt
nem hallatszik a szférák zenéje
a lelkemből a fény kiköltözött

nem hagyhatom azt hogy leteperjen
az elmúlás bántó gondolata
csak fényfelé kell tartanom fejem
színesre vált szobám szürke fala

mert élni szép és élni olyan jó
rongy vitorlával is úszik hajó

Égett a tábortűz

égett a tábortűz lenn a tóparton
s mi énekeltük az ifjúság dalát
teli torokból és nem volt pardon
tágra nyílt szemmel mint ki jövőbe lát

pedig oly sok év telt el azóta
a tábortűz lángot ma is látom
pedig oly sok víz folyt a Tiszába
arcokra emlékszem a dalt hallom

emlékek sora mely elkísér majd
addig még átlépek a nagy kapun
akaratom ma még előre hajt
örömmel és soha nem szomorún

megtorpanok a tábortűz lángja
terel vissza élet forgatagba

Lennék büszke magyar

büszke magyarnak lenni
szeretnék
ifjak lássák elmenni
örültség

ez az ország a hazánk
szeretem
itt zászlónk leng a „várfokán”
szüntelen
föld mely ápol eltakar
enni ad
hol őseink nyugszanak
hant alatt
hol szegénység nyomor
nincsen már
hol minden mi jó és szép
reánk vár
ha más vagy elfogadott
megértik
hol az igaz mondatot
elhiszik
ha mást is gondolsz nem vagy
áruló
párbeszéd hoz döntést
mert így a jó
még sorolhatnám hosszan
de minek
úgysem hallgatnak rám az
emberek

büszke magyarnak lenni
szeretnék
ma a kánaán olyan
messze még

Alagutam margójára

csendmagányom baby-dollban
eső igen hó nem esett
nyakig ülök itt a sárban
jövöm régen odaveszett

tévedni emberi dolog
én is elhittem ezt régen
közben élet vonat robog
tűnik el a mindenségben

olyan ez mint nyári este
elhaló szerelmi sóhaj
megtérni ismeretlenbe
néhány tavaszt ez az óhaj

körülöttem pörög forog
minden élettel van telve
listámon még sok-sok dolog
nincs áthúzva kimeszelve

homokórán homok pereg
idővonat száguld egyre
tennivalóm egész sereg
nem jutok fel már a hegyre

teszem dolgom amíg bírom
új dalt kellene most írni
dalt játszom egy szakadt húron
öreg gitár fogja bírni

látom hogy ott távol messze
alagútban fény világít
megtudom-e...mondom persze
miért dudál miért visít

sín amikor vonat fékez
mielőtt elütne engem
ez az álom olyan rémes
meggyógyulok tudom érzem

öreg gitár szépen szól majd
új húrok a vén szárazfán
milyen lesz majd újra a rajt
bukás lenne... nem gondolnám

csendmagányom baby-dollban
eső igen hó nem esett
nyakig ülök itt a sárban
jövőm talán el nem veszett

Hermetic

Álmosan indult a reggel. A műhely dolgozói mintha csak most ébredtek volna. Volt aki a munkapadon üldögélt, mások kettes hármaskörökben beszélgettek. Igazából úgy tettek, hogy a semmittevésük lázas munkának minősüljön. Dolgozni azonban még senki sem akart. Igaz, hogy a főnök sem osztotta ki a napi feladatokat.

Péter a munkapadon ült, mellette a szerszámosláda, a szerszámaikat válogatta, rendezgette. Ami cserébe szorult, az nem került vissza a többi közé. Le kell adni a raktárba és kap helyette másikat. Csak két ilyen villáskulcsot talált. Az egyiknek le volt törve az egyik villája, a másik viszont annyira kinyúlt, hogy használhatatlanná vált.

A műhely előtt egy felponyvázott ZIL tehergépkocsi állt meg. A gépkocsi vezetője kiszállt és bejött a műhelybe. Igazából senki nem foglalkozott vele, mert ha javíttatni akar, úgyis a főnököt keresi, ha meg valamire szüksége van, majd elmondja. Igaz, akkor is a főnök engedélyére lesz szükség. Jani bácsi a főnök épp akkor lépett ki az irodából, szinte belebotlott az érkezőbe.

- Maga a főnök – kérdezte a sofőr.
- Igen! Pillanatnyilag, bár soha sem tudni meddig – érkezett a válasz – miben segíthetek?
- Hengerfejes a motor. Pestre kellett volna mennem fuvarba, de így nem lehet. Meg tudják csinálni? Nem sürgős!
- Biztos, hogy hengerfejes? Vagy csak van egy kis munkaundoritisz betegség? Nekem megmondhatja. Csak azért, hogy ne dolgozzunk feleslegesen.
- Mit képzelsz? – fortyant fel a kérdezett – hengerfejes ha mondom. Huszonöt éve vagyok a szakmában. El tudom tán dönteni, hogy mi a járgányom baja.
- Maga tudja! Csak azért kérdeztem, hogy feleslegesen ne raboljuk egymás idejét. Ha így van, jöjjön és megírjuk a megrendelőt. Remélem hozott bélyegzőt a megrendeléshez.
- Persze, hogy hoztam! Ne nézzzen már folyamatosan gyerekeknek!

Amikor elmentek, a dolgozók összeverődtek. Megvitatták, hogy itt bizony valami búzlik Dániában. Nagyon műbalhénak látszott a sofőr kiakadása.

- Ennek a fickónak a szeme sem áll jól. Szerintem sumákol. Ha kifizeti a cége a számlát a fenét sem érdekli – jegyezte meg Pista bácsi a legöregebb szaki.

Azzal folytatódott a reggeli trécselés. Mindenki azt várta, hogy a főnök végezzen és ossza ki végre a mai napi penzumot. A műhely tele volt javításra váró gépkocsikkal, így biztosan az udvaron kell a ZIL munkálatait elvégezni. Még szerencse, hogy ragyogó napsütés volt kinn és kellemes idő.

Kisvártatva a főnök kilépett az irodából. Kezében a munkanapló. Oda-intette magához Pétert.

- Neked mára ennek a léhűtőnek az autóját adom javításra. Bontsd le a hengerfejeket, tisztítsd meg és utána majd segít Józsi és Pista bácsi, hogy minden a helyére kerüljön. A levételhez is kérj segítséget. Ha levettétek, szólj, hogy megnézhessem a tömítéseket. Meggyőződéseim,

hogy ez az ürge nem akar a héten dolgozni. Ha kifizeti a cége, lelke rajta.

Péter magához vette a szerszámosládáját és hozzáfogott a hengerfejek leszereléséhez. Lebontott mindent, szépen sorba rakta az alkatrészeket. Egyszerre csak az egyik oldalt, hogy semmi ne keveredjen – gondolta. A rögzítő csavaranyák úgy meg voltak húzva, hogy egyedül nem bírta, Józsi segített. Csak hosszabbítóval – ami a jelen esetben egy két méteres csődarab volt – sikerült azokat meglazítani. Mikor lekerült a hengerfej, szólt a főnöknek, aki alaposan megvizsgálta a hengerfejet és a tömitést is.

– Ugye mondtam, hogy svihák! Nézd meg Péter, sehol egy szivárgás, szakadás. Mintha új lenne. Lehet, hogy a másik oldal? Majd meglátjuk.

Mikor minden újra a helyére került, Péter hozzáfogott a másik oldal rendbetételéhez. Ott is azt állapította meg a főnök, hogy nyoma sincs annak, hogy a tehergépkocsi motorja hengerfejes lenne.

– Rakd össze – mondta – majd ha jön érte ez a naplopó, eligazítom. Azt is megmondom neki, ha nem fizetik ki a számlát, rajta fogom behajtani, A javítás után a motor szépen duruzsolt. A sofőr, amikor érte jött rosszallását fejezte ki, hogy ilyen hamar kész lett az autó. Aláírta az átvételt és elment. Néhány nap múlva ismét a műhelyben volt. Nagy hanggal ócsárolta az elvégzett munkát.

– Miért nem mondták, hogy fogalmuk sincs az autójavításról. Össze csapták és lám itt van az eredménye. A motor újra hengerfejes. Próbálják meg rendesen megcsinálni, mert a főnököm azt mondta, hogy több számlát nem fizet ki. Így is elég borsos összeg jött ki.

Újra Péter kapta a feladatot a hengerfejek leszerelésére. Ismét megállapították, hogy sem a hengerfejnek, sem a tömitésnek kutya baja sincs. A főnök odahívta Pista bácsit segíteni.

– Pistám! Ha felpucoltátok a felületet, az új tömitést jó alaposan kenjétek be Hermetic anyaggal. Azután rakjátok össze, majd indítsátok be a

motort, melegítsétek meg és húzzátok utána a csavarokat. Azt hiszem ez a nagyokos meg fog lepődni, ha legközelebb hozza.

Így is történt mindkét oldallal. A sofőr jött és elvitte a gépkocsit. Nem telt el két nap újra ott volt. Mikor a főnök meglátta csak annyit kérdezett:

– Ismét hengerfejes a motor?

– Az! A főnök azt mondta, hogy ez már garanciális. Nem fizet érte egy vasat sem. Én mondtam neki, hogy ne ide hozzuk. Ragaszkodott ahhoz, hogy aki hibázott az viselje a költségeket.

– Mennyire sürgős a javítás?

– Most sürgős lenne, mert még ebben a hónapban szinte alig mentem és hiányzik a pénz a tárcámból.

– Akkor pedig barátom, be kell segítened, mert mint látod nagyon el vagyunk foglalva. Sok a kocsi. Ha lebontod a hengerfejeket, akkor segítünk összerakni, de addig...

Így történt, hogy a gépkocsi vezetője állt neki a szerelésnek. A hengerfej meg sem mozdult. Mikor végre igen, darabokra tépte a tömítést. A vizsgálat megállapította, hogy szivárgásnak, kifújásnak nyoma sem volt. A főnök kihívta a szállító cég illetékesét, hogy ő is győződjön meg a kollégája sumákságáról. Bemutatta neki a korábbi tömítéseket is. Mi történt mi nem azt nem tudni. A műhelyben soha többet nem találkoztak ezzel a sofőrrel. A főnök pedig azt mondta:

– Mi semmi sumákságnak nem vagyunk ellene, ha tisztességesen megbeszéljük velünk. Ha viszont szívatni akarnak bennünket azért, hogy legyen néhány szabadnapjuk, abban nem vagyunk és nem is leszünk partnerek.

Ha néha összejön a társaság, Péter szívesen meséli el ezt a történetet, hosszan ecsetelve, hogy milyen képet vágott a sofőr, amikor megtudta, hogy a fagy visszanyalt. Mai napig szeretettel gondol kollégáira. Közülük már nagyon sokan az égi szereldében végzik áldásos tevékenységüket.

A teremtés margójára

mi a zavaró a teremtésben
minden fentről jön és rólunk nem szól
nem látszik isteni nyom emberben
szférák zenéjére csak araszol

tényleg egyedül vagyunk az élet
általunk értelmesnek tartott faj
hány kolónia hány ezer évet
mondhat magának mielőtt kihal

ott az űr mélyén messze valahol
őshaza talán ott található
tagad mindent a tudós és „kormol”
minden mi felfedné cáfolható

tudás tényleg az ember sajátja
megölte őt ki igazat mondott
legyilkolta a butaság bárdja
inkvizíció máglyákat rakott

nem az égre szállt a máglya füstje
Káin fokosa súlytott le újra
ne ölj mondja az Isten törvénye
ki hallgat ma erre a parancsra

ma csak a mammon országa virágzik
hatalom a pénz a hajtóerő
közöny gyűlölet ami ma dívik
békét teremteni lesz-e erő

tudom mi zavar a teremtésben
az írás csak a bűnökről papol
Istennek nyoma sincs az emberben
hit is elveszett régen valahol

sokan vallják magukat hívőnek
hangjukat felemelni nem merik
ezt hozta a sors... küzdeni minek
cél nélkül a jövő veszni látszik

pusztulás napja közelít felénk
ember bátor lesz vagy újra félénk

Élet lassú szárnypróbálgatás

élet lassú szárnypróbálgatás
nem tudod és nem is sejtéd
lesz-e számodra folytatás
megtörni látszó életkedved

mi dobja fel hogy újra élj
csendet törjön végre a zaj
sors fintorától soha se félj
megoldást keress ha jön a baj

mint anya keblén a csecsemő
világodban érezd jól magad
legyen fagy vagy hőség rekkenő
óra jár az élet elszalad

ne hagyd hogy a csended magánya
örölje fel mindennapjaid
mindig legyen terved a mára
sikered újra kijózanít

letargiádból...és újra élsz
bizakodva várod holnapod
rossz tanácsadó mindig a félsz
csak dobd el mint egy rossz kalapot

csak élj...ezért születted ide

Testamentum

„Gerenda inog a vén ház tetején,
alatta kimúlt életek hallgatnak.
Becsület lopózik a fal mezsgyéjén
kevert vétség nem köszön az ajtóban”
Németh Nyiba Sándor: Vermet ásó otthon

visszaforognám ha tudnám
idő kerekét... kezdetekig
lehet csak azt látnám befedik
sötét felhők életem égét
ventilátorral kergetném szét
vagy csak hagynám hogy befedje
nincs mit megbánnom ezerszerese
a rossznak a jó mit elkövettem

ha betakar mint a hó a feledés
az emlékezeten nem nyílik repedés
emlékezzenek egyszer voltam
csak néhány fénykép őrzi múltam
meg fennmaradt néhány írás
ne legyen könny ne legyen sírás
hisz maradandót nem alkottam
hogy minek nem tudom csak írtam

engedj repülni akkor a széllel
vagy hamvaimat szórjad széjjel
kertemben a kedvenc fák alatt
hogy lássam az éltető napsugarat
odaátról hisz itt hagytam mindent
mit szerettem kedveltem itt lent
ne sírj akkor hisz veled vagyok
míg emlékezetedben helyet kapok

mindent mi enyém volt neked adok
földet napot holdat... a csillagok
neked fénylenek fenn az égen
köztük én talán a legszebben
mert csillag leszek ezt jól tudom
mint lélekvándor közülük származom
ha pont kerül a megélt „mondatomra”
visszatérek vár a csillagok hona

ajánlás

herceg ha időm lejárt elmegyek
az élet rendje ki megszületett
majd eljön érte a nagy kaszás
talán egyszer még lesz folytatás
itt vagy egy más bolygón nem tudom
a megmérettetést vállalom
büszke vagyok hogy ember maradtam
bár sarat taposott mindig a talpam

nem tört gerincem nem hajolhatott
még isten előtt is ember vagyok

Most is

most is mint mindig megtaláltalak
hisz párom voltál életeken át
ha néha csak úgy elhagytalak
te mindig mindenhol rám találtál

most miénk az élet csend magánya
kettőnkön múlik hogy boldogok legyünk
nem kell mindig a halálra várva
kérdezni azt hogy jó lesz ez nekünk

talán az életünk tartogat még
virágnyílast és rügybontó tavaszt
mi összetartozunk oly nagyon rég
az együttlétünk nem égi malaszt

enyém vagy most is nem engedlek el
újabb tavaszunk már olyan közel

Nem értem

nem értem az erőszakot
mért ily botor az ember
az apokalipszis lovasok ott
lovagolnak nagy sereggel

rémálom lehet mindennap
ha hagyod rád települjön
nem szór áldást reád a pap
mégis hagyd azt hogy repüljön

gondolatszárnyon szellemed
mindenütt a csend világa
hátha felkapja a neved
elismerés valahára

erőszakkal nem működik
ököljog nem lehet példa
ha az ember gondolkodik
más megoldást talál arra

mit elintézni szeretne
elfogadva másságot is
élet nincs arra teremtvé
állandóan ütlegetik

mi lesz ha egyszer azt látod
az erőszak már nem segít
elnyomott forgatja kardod
veri rajtad fájdalmait

döbbenet állsz ütleget alatt
hitted neked mindent szabad

ajánlás

zsarnok mindig abban bízik
„gyáva népnek nincs hazája”
nép pénzéből nagyra hízik
ez lesz székszeplije bája

alamizsnát oszt hogy lássad
milyen bőkezű a szentem
nem számít az üres hasad
minden övé földön égen

herceg meddig mehet ez így
mi nem övé arra irigy

Nem vagyok hívő

nem vagyok hívő nem lehetek
csak spirituálisan hiszem
van felsőbb erő mi a rendet
tartja galaxis végtelenben

azt hiszem renegát nem vagyok
hiszek én is másban magamban
mégsem úgy ahogy hisznek mások
úgysem mint a hitnek sodrában

gondolat repül hova merre
mondd mi van a galaxison túl
érvényes ott a hit ereje
vajon ott melyik isten az úr

oly kérdések mit fel sem foghat
a ma regnáló emberi ész
most csak dogmák mutatnak utat
a vakhittel semmire se mész

nem fogadod el a leírtat
mit régen átírt már a klérus
ha csak ott a másik világban
nem tudjuk meg...akkor lesz vigasz

gondolatsornak véget vetek
nem hagy nyugodni a gondolat
vajon ma élő apró fejek
látják-e végre a kiutat

a csapda oly gyorsan bezárul
ne gondolkodj azt itt nem szabad

Hó kellene

tükörvers

hó kellene nagy vastag és fehér
eltakarná mind a világ mocsját
ha csillogása szívedig ér
lemossa róla ha besározták

lemossa róla ha besározták
ha csillogása szívedig ér
eltakarná mind a világ mocsját
hó kellene nagy vastag és fehér

Nyúlhattam volna

nyúlhattam volna pohár után
hidd el nem tudtam nem is akartam
nem lettem dühöngő orángután
nem köptem égre a szidalmam

abból kell kihozni a legjobbat
mit számodra a sors gépe dobott
megbékélve fogadni sorsodat
mégis tudni, hogy nem vagy egy robot

bakancslistád még előtted fekszik
most bíznod kell hogy megvalósulhat
naplementédben csak a fény játszik
még bálnát is foghatsz nem csak halat

nyúlhattam volna a pohár után
segített volna...én tudom hogy nem
csak tántorogtam volna sután
így emberként élem az életem

dacolva sok külső tényezővel
mi visszahúzna...érzem nem lehet
versenyt száguldva múltó idővel
teszem amit ember megtehet

ki gáncsot vet olyan mindig akad
olyan is ki mosollyal szúr hátba
belőlem akkor a sóhaj szakad
ha látom munkám porig alázva

nyúlhattam volna a pohár után
megtaláltam őt akit kerestem
nem tékozlom el az erőm bután
szeretve szeretni így jó nekem

ajánlás

támad az ellen te védekezel
csupán irigység vezérli őket
repülésed talán égig emel
most ezt akarják elvenni tőled

herceg mond miért gonosz az ember
barátból lesz legnagyobb ellenség
ellentmondasz átka mint a tenger
hogyan meghurcol az neki nem elég

mélyen a földbe akar taposni
de nem lehet félelemben élni

Deci pálinka

Artúr ikonikus alakja volt a vállalatnak. Nem volt olyan dolgozó a megyei cégnél aki ne ismerte, vagy ne hallott volna róla. Csínytevései közszájon forogtak, igaz, hogy legtöbbször csak ő derült rajtuk legjobban. Szerelőként kezdte az autószerelő műhelyben. Egy idő után átkerült a gépkocsivezetők közé. Megbízható, kiváló munkaerő volt, csak azok az apró kiszúrások a többiekkel...A szerelők közül is azért került ki, mert egy motor gyújtótekercsét kötötte rá a műhely vasajtájának kilincsére és amikor látta, hogy a kilincs lenyomódik, jön valaki, megpörgette és a kifutó feszültség alaposan megrázta az érkezőt. Ez volt az utolsó csepp a pohárban.

Azt is tudta mindenki, hogy nem veti meg a „nyakolajat”. Sokszor ha vezetett, akkor is bedobott egy-két kupicával. Ez egy olyan hír volt, amire a lakhelye szerinti rendőrök is felfigyeltek. Mégis, akárhányszor szerették volna elkapni, soha nem jártak sikerrel.

Történt egy alkalommal, hogy miután a telepen felrakták a szállítandó árut, melyet Budapestre kellett szállítania, úgy döntött, hogy mielőtt elindul erre a hosszú útra – akkor éppen egy Csepel 420 tehérgépkocsi

sofőrje volt – megáll az útba eső presszónál és egy deci pálinkával élesíti a látását. A presszó dolgozói mint régi kedves kuncaftot üdvözölköztek.

– Ma épp mivel szolgálhatunk kedves Artúr? A szokásost, vagy valami másra fáj a foga? Vidékre megy a szállítmány?

– Igen! Pestre viszek árút. Kedveseim – hiszen a felszolgálók fiatal, csinos lányok voltak – egy deci pálinkát kérek és már itt sem vagyok. Hosszú út áll még előttem.

– Nem fél attól, hogy egyszer megfogják? Ekkora úton bármi előfordulhat!

Artúr jót nevetett. Hangosan és harsányan.

– Engem ugyan nem fognak meg! Számtalan trükköt tudok, amivel ezt ki tudom védeni. Rendőr legyen a talpán aki a skalpomat az övére tűzheti. Kérem azt a pálinkát, mert sietek.

Már épp a szájához emelte volna a poharat, amikor észre vette, a presszó üvegajtaján keresztül, hogy egy rendőrautó áll meg a presszó előtt. A kocsiból, a rá vadászó két rendőr szállt ki. Biztos észrevették a gépkocsimat a ház előtt – gondolta. Megvárta amíg a két rendőr belépett a presszó ajtaján. Fogta a decis poharat és elindult a kijárat felé. A két rendőr utat engedett neki, azonban mikor kiment a kocsijához, mindkettő kiállt a presszó ajtaja elé.

Artúr letette a poharat a tehergépkocsi sárvédőjére, majd felnyitotta a motorház tetejét. Lecsavarta a hűtő zárósapkáját. Hogy mindenki jól hallja, a következő szavakkal öntötte a pálinkát a hűtőbe:

– Látod, én betartom a szavam. Megmondtam, ha Zalaegerszegről szépen hazahozol, megvendégellek egy deci pálinkával. Nem lehet panaszkod. Megkaptad. Csak így tovább kedves gépkocsim – majd harsányan felröhögött.

A presszóban dolgozó lányok, akik szintén kíváncsiak voltak, hogy mi sül ki ebből, ott nevettek a presszó ajtajában. A két rendőr olyan vörös

volt mint a rák. Az idősebb megjegyezte, mielőtt dolgavégezetlenül elmentek:

– Ne hidd Artúr, hogy megúszta! Úgyis elkapunk egyszer.

Dilemma 2024

nem tudom hogy ki vagyok
ki lehettem volna
élet mint gyermeking
és nem habostorta

kevés siker volt csak
meg számtalan kudarc
mindig talpra álltam
nem győzött le a sarc

lassan véget ér majd
egyszer minden álom
milyen lehet ott túl
nem tudom nem várom

élet jobban izgat
bakancslistám mai
megélni szeretném
mindet kipipálni

megtudjam ki vagyok
oly jó lenne végre
lesz-e rá esélyem
várom ezt remélve

Kedvesemnek

nézem az ajkad ívét
ahogy mosolyt küld felém
bámulom a szemedet
melyből szeretet árad
csodálkozom
hálámat rebegem
mit századokon át kerestem
végre megtaláltam
mert itt vagy velem
kedvesem
nem választ el többé
semmi sem
reménykedem
hiszen az élet oly rövid
talán egy pillanat
osztotta keményen
a pofonokat
mégis megadta nekem
mit századokon át kerestem
mert itt vagy velem
kedvesem

egy senki vagyok
ez a dalom
mi belülről jön
csak azt hallgatom

Vajon mit hoz

vajon mit hoz a sors még nekem
lehetnék talán mindentudó
vagy csak egy apró megalkuvó
inkább maradjon régi életem

hogyan ember vagyok még idelelni
csodásnak mondott sártengeren

hol embertelenség lételem
csak a pénz a hatalom a jó
itt ellene szólni nem való
inkább maradjon régi életem

hogyan ember vagyok még idelelni
csodásnak mondott sártengeren

hol hit nevében túl mindenben
hazudni és lopni büntetlenül
tort fejed felett a csalfaság ül
inkább maradjon régi életem

hogyan ember vagyok még idelelni
csodásnak mondott sártengeren

ha ellenállsz babér nem terem
nem emelnek piedesztálra
alkothatsz csodát feltalálva
inkább maradjon régi életem

hogyan ember maradtam idelelni
csodásnak mondott sártengeren

hidd el barátom így jó nekem

Számvetés

nem voltam soha nagymenő
kiért női szívek törtek
életem nem volt mostoha
néha adott sokszor elvett

sokszor mindent sőt többet is
mint amit adott előtte
nem volt arany gyémánt jáspis
étel került a bendőbe

volt néhány kedves szép napom
van asszonyom nagyon szeret
rossz emléket mind elhagyom
talán a sors rajtam nevet

elég nekem amit kaptam
nem vágyom elismerésre
bízatom még most is magam
felfelé és nem lejtőre

nem voltam soha nagymenő
mit hoz a sorsom nem tudom
nem leszek soha nagy költő
írok és abba nem hagyom

nem bírom a hazugságot
mért van annyi szegény ember
néhány gazdag...sok kifosztott
számuk mint a kéklő tenger

feladat hogy felemeljem
szavam a visszásság ellen
megalkuvás nem kenyerem
támadni fognak sok ezren

írók költők nyomdokain
szeretnék én is haladni
közben lesz majd sok-sok Káin
megpróbálnak földre vinni

esélytelen nyugalomával
folytatom tovább az utam
így kibékülve magammal
csak előre visz a lábam

mindaddig míg el nem érem
folyóparton a révészem

Mai valóság margójára

rémek hada támad
vad vihar söpör
csontváz had ébred
bánat égre tör

álmok törnek össze
minden csupa sár
térdig gázolsz benne
élet csak rád vár

egykor csend honolt
ma minden oly zilált
egykor apa korholt
de elment régen már

miért van az érzés
mi belül úgy feszít
hiába volt a vágy
széttörve álmaim

mert én mást akarok
mit te akarsz azt nem
elutasítom mert
nem kell nekem

párbeszéd kellene
veled most nem lehet
hatalom szelleme
irányít tégedet

nagy voltál egykor
minden megváltozott
lesöpröd porondról
ki nem neked hódolt

nem tudom mit tegyek
vágyom néhány szóra
nem kell mit a legyek
hagytak néhány morzsa

élet mindenkié
nincs jogod hogy elvedd
hatalom a népé
ő bízott meg benned

a mai világunk
egy eszement világ
vajon mit találunk
ha új nap köszönt ránk

megérjük e majd azt
mi embert megillet
nem lesz égi malaszt
jólét és szeretet

Mondd meddig lehet

mondd meddig lehet hátrálni
hogyan elfedd valós igazságot
meddig lehet úgy hazudni
szegénység Kánaánnak látszon

meddig lehet feláldozni
ha úgy ítéled jóbarátot
közben háttérben lapulni
a tett ne vessen rád árnyékot

meddig lesz még a szemüveg
ki téged követ rózsaszínben
mikor érti meg a tömeg
hogyan összefogás kell különben

jövő szép lassan elveszik
mert nem számít semmi áldozat
csak a „még több” szava dívik
elsöpörve az álmokat

kicsi ország mi lesz veled
ha összefogás soká késik
sóval hintik be földedet
téged ősi ének említ

mondd meddig lehet hátrálni
hogyan elfedd valós igazságot
meddig lehet úgy hazudni
szegénység Kánaánnak látszon

Az életem olyan furcsa

az életem olyan furcsa
készülök tán a pokolra
ahol talán ég már a tűz
gondolatom ehhez is fűz

vajh eljutok-e a mennybe
hogya lelkem kirepülne
elhagyva porhüvelyemet
pokolba vagy mennybe megyek

jó és gonosz itt van bennem
győztes serlege kezemben
én döntöm el kinek adom
ettől függ majd a holnapom

ha jó leszek mennybe jutok
vagyont sok pénzt nem kaphatok
foltos lesz a nadrágfenék
nem becsülnek az „emberkék”

rossz leszek pokolra jutok
vagyont sok pénzt most markolok
csodás öltöny luxus verda
körülöttem sok-sok „szolga”

mindig lesik kegyeimet
zabálják a kenyeremet
azt hiszik hogy én nem tudom
meglopnak ők minden napon

ki sokat lop megbüntetve
vagyonom növekszik egyre
renitenseket kirúgok
sokkal több vagyont akarok

engem szolgál már a törvény
hiába mondják hogy önkény
mikor eljön majd a „végem”
vajon miért...csak azt kérdem

mit válasszak jót vagy rosszat
gonosz engem mindig borzaszt
élek úgy hogy ha elmegyek
nagyon hiányozzak nektek

amim van szépen beosztom
soha nem leszek házfalon
emlékezz rá emléktábla
itt lakott ő arra várva

talán egyszer elfogadják
nem tették meg se siratták
nem értették...mondogatják
mért élte vidáman napját

biztos fenn van a mennyekben
oly kevesen vannak vele

Kékvirág a jel

tükörvers

kékvirág a jel... összetartozás
woodstock...vajon majd lesz-e folytatás
tépett vitorlák vad tenger felett
az ifjúságunk régen elveszett

az ifjúságunk régen elveszett
tépett vitorlák vad tenger felett
woodstock...vajon majd lesz-e folytatás
kékvirág a jele...összetartozás

Vágyaim határa

vágyaim határa felfoghatatlan
hisz annyi csodát szeretnék még
megélni mindent mi elmondhatatlan
veletek szállni kedves fecskék

felsorolásom nem ad teljes képet
sérülhet az agy ha nagy a nyomás
magamnak tudni minden csodaszépet
talán eljön majd újra a Mikulás

még szeretnék egy csodás kék eget
kisvasutat mely Moszkváig elér
vidám és pajkos jó szellemeket
gyaloghintót mit vonszol két egér

palackos esőt talán litereset
folyót mely medrében visszafelé folyik
sárgolyót amit dobálni lehet
egy csillagot mi csak nekem világít

marionett bábót mely nekem táncol
újságot mi nem tartalmaz betűt
olyan helyet hol a vidámság viháncol
alkoholmentes sört négykerekűt

ha velem tartasz a vágy is teljesül
azt hiszem mást már nem akarok
kattan a zár a rácson itt belül
csend már jönnek a „kedves” ápolók

Nem születtem poétának

nem születtem poétának én sem
csak néhány éve karcolok papírt
sorsom útja ezt hozta el nekem
ma rímet faragok ez oly blazírt

díjat nyertem volt olyan időszak
irodalom végtelen alázat
csendet írok sokszor csak magamnak
gonoszságra agyam mindig lázad

szeretném ha szebb lenne a világ
hogy feltámadjon az empátia
fegyvercsőben töltény helyett virág
ember ne legyen saját gyilkosa

most nagy fába vágtam a fejszemet
lesz-e erőm, hogy felhasogassam
lám ilyen az emberi természet
sikerül majd...vagy áltatom magam

Naplómról

tükörvers

naplómbe sorban leírom
jót és rosszat egymás után
ahogy az megtörtént velem
így engedem el mi rossz volt
harag nélkül simán lazán

harag nélkül simán lazán
így engedem el mi rossz volt
ahogy az megtörtént velem
jót és rosszat egymás után
naplómbe sorban leírom

Vallomás

szeretlek

mindig ez jár az eszembe'
ha olykor veled álmodom
hiába nyújtom a karom...
ködként lebegsz végtelenbe'

szeretlek

ha látok egy szép virágot
leszedném adnám kezédbe
hajoljon meg elismerve
szebbnek látva a világot

szeretlek

nem tudom hogy lesz-e holnap
a ma meddig tart életbe'
elfogadom azt érezve
nélküled egy senki vagyok

szeretlek

csodás érzés minden reggel
csókkal köszöntsz' ha ébredek
büszkén mondom hogy szeretlek
a szeretet csodás dolog

Artúr csínytevései

Artúr csínytevései akár egy regényt is megérdemelnének. Mindenki ismerte, mindenki kedvence volt és mégis oly sokszor haragudtak rá, és kívánták a pokol legmélyebb bugyraiba, hogy szinte megszámolni sem lehetett. Ahol csak tudta megtréfálta a kollégáit. Számtalan anekdota keringett Artúr viselt dolgairól. Most ebből szeretnék megosztani néhányat.

Benzincsap

Artúr kedvence – akit számtalanszor megtréfált – Géza volt. Szintén gépkocsivezető, nagydarab kemény férfi. Ő is, akár Artúr, az ötvenes éveinek az elején járt. Artúrt a kollégái – éppen a csínytevései miatt – Simlisnek, míg Gézát a termete és a viszonylag nyugodt természete miatt Macinak becézték. A két kolléga között sokszor volt parázs vita, egy-egy jól sikerült kiszúrás miatt. Volt, hogy reggel az indulás előtt derült ki, hogy Géza kocsijának minden kerekéből kivették a szeleptűt, amit ott talált meg az autó lépcsőjén szépen sorban. Ilyenkor kifakadt:

– Csak kerüljön a kezem közé! Azt is megbánja, hogy a világra jött. Úgy eltángálom egyszer, hogy a szülő anyja – ha élne – sem ismerne rá.

Igazából soha nem történt semmi. Addig a napig.

Géza egy hosszú fuvarra készült. Sopronba kellett árut szállítania. El is indult annak rendje és módja szerint, azonban Kistelekről már telefonált és mentést kért.

– Küldjenek egy másik kocsit, amire átpakolunk. nem megy az autó, akármit csinálok vele. Mint a csiga. Alapjáraton szépen megy, terhelés alatt nagyobb gáznál hörög, fullad. Így nem tudom leszállítani az árut – mondta a diszpécsernek.

Egy-egy ilyen távolsági fuvarért versenyeztek a gépkocsivezetők, hiszen az üzemanyag megtakarítás szép pénzt hozott kiegészítésként a

fizetéshez, még úgy is, hogy a ZIL gépkocsik jelentősen többet fogyasztottak. Viszont a normát is magasabban állapította meg a vonatkozó rendelet.

Késő délután volt, mire Géza visszavergődött a gépkocsival a telephelyre. Másnap a műhelyben kezdett. A szerelők hosszan vizsgálták, hogy mi lehet a baj, hiszen az alapjárat rendben volt, mégis mintha a gépkocsi motorja nem kapna elegendő üzemanyagot terheléskor. Végig követve a tanktól az üzemanyag útját végül rájöttek a hibára, Az üzemanyag útjába egy apró elzárószelep volt beiktatva, amit néhány fordulattal lehetett teljesen elzárni. Ez a kis szelep csak egy fél fordulattal volt nyitva. Az üzemanyag így csak az alapjárat biztosításához volt elegendő. Artúr – aki szintén javíttatni volt a műhelyben – széles mosollyal figyelte, hogy mi lesz a végkifejlet. Géza észrevette és rögtön leesett a tantusz, hogy a „cimbora” lehetett a tettes. Felkapott egy vasrudat és hatalmas léptekkel indult az „ellenség” felé. Artúr sem vette ezt tréfára és megindult a kergetőzés az egyik javításra váró gépkocsi körül. Géza látva, hogy megfogni nem tudja ezt a kárörvendően vigyorgó alakot, megvárta, hogy megfelelő legyen a célpont leküzdésének lehetősége, feléje hajította a vascsövet. Szerencsére sem személyi, sem anyagi kár nem keletkezett.

– Ha még egyszer meglátlak a kocsim körül, az Isten legyen neked irgalmas, te simlis barom.

– Azt hittem ennyi idő után már van annyi rutinod, hogy rájössz mi a baj. Tévedtem. Pancser vagy – hatalmas nevetéssel zárta le a történetet.

Géza legyintett egyet. Beült a frissen „megjavított” autóba és elgurult a diszpécserhez, hátha sikerül valami fuvart szerezni. A harag a két „cimbora” között nem tartott sokáig. Jólétesültek szerint este már együtt söröztek a sarki kocsmában. Arról, hogy még hányszor esett meg ilyen kiszúrás kettőjük között már nem szól a fáma.

Szinte egyidőben mentek nyugdíjba. Mi lett velük nem tudom. Géza Mackós alakja a mai napig előttem van épp úgy mint Artúr gúnyos mosolya.

A sebességváltó

Ha éppen nem volt fuvarban, Artúr mindig veszélyt jelentett a közönségre. Állandóan csak az járt a fejében, hogy kinek és mikor tud borsot törni az orra alá. Nem válogatott az eszközökben. Szinte mindig csak bosszúságot okozott, amin azután hatalmasakat nevetett és úgy adta tovább, mintha a világ legjobb vicce lett volna! Pedig sokszor nem volt az. Ilyen eset volt ez a csínytevés is.

A darus kocsikuplungtárcsa cserére állt be a műhely udvarára. Mivel nem fért be a műhelybe, így az udvaron kellett a javítást végrehajtani. Nem volt egy szívmengető dolog, hiszen a hűvös őszi időjárás, no meg a folyamatosan fújó szél sem teremtett ideális körülményeket. Józsi és Péter kapták a feladatot a javításra. Mire a bontás elkészült, épp reggeli idő volt. Így legalább a műhely szélvédett és langyos környezetben kicsit felmelegedhettek.

Reggeli után újra indult a munka. Józsi elment a raktárba meghozni az új tárcsát, Péter elmosta az alkatrészeket. Amikor megérkezett az új alkatrész elkezdődött az összeszerelés. Gyorsan haladt a munka. Amikor elkészültek, a szükséges beállítások is megvoltak, már csak ki kellett próbálni. Józsi beült a volán mögé, indított. Sebességbe tette, elindult, majd hirtelen leállította a darut.

– Mi a fene van – kérdezte – egyesbe tettem, de nem előre indul a kocsi hanem hátra. Majdnem belementem a hátam mögött parkoló autóba. Ha beteszem hátramenetbe előre megy a kocsi. Kérdezzük meg a főnököt.

A főnök János bácsi is megvizsgálta a kocsit majd megkérdezte:

– Megjelöltétek a váltót, mikor levettétek? Ennek a gépkocsinak a váltója fordítva is felrakható – majd így folytatta – nem fordítottátok meg levételkor, vagy nem járt erre Artúr?

– Igaz nem jelöltük meg és nem is fordítottunk rajta. Artúrt nem láttuk, hacsak míg reggeliztünk a műhelyben addig nem partizánkodott itt – válaszolta Józsi – amióta dolgozom, annak pedig húsz éve ilyen még nem fordult elő velem.

A műhely sarkánál akkor feltűnt Artúr vigyorgó ábrázata. Rögtön lehetett tudni, hogy ő volt aki plusz munkát adott a szerelőknek. Józsi a keze ügyében lévő villáskulcsot hozzávágta a nevető „ellenséghez”. Csak a falat találta el. Artúr látva, hogy most nem fogadják szívesen, villámgyorsan eltűnt a látótérből.

Józsi és Péter újra lebontotta a váltót és elvégezte a javítási munkát. Attól kezdve gondosan ügyeltek arra, ha együtt dolgoztak, ne hagyják őrízetlenül egy pillanatra sem a javítandó járművet.

Az összetartás

A műhely dolgozói részére, havonta egyszer a kirendeltség vezetője tájékoztatást adott, a vállalat rájuk tartozó dolgairól. Itt mondta el azt is, hogy a vezetés szerint miben kellene javulni a munkának, vagy mi az elvárás a műhellyel kapcsolatban. Itt lehetett elmondani azt is, hogy mi az ami a hatékonyabb munkát segítené elő, milyen szerszámok beszerzése vált szükségessé. Általában a hónap utolsó péntekjén volt ez a megbeszélés, közvetlen a munka befejezését követően.

Ez a péntek még messze volt, hiszen a naptár csak a hónap közepét mutatta.

Az éppen a telepet ellenőrző kirendeltségvezető, belebotlott Artúrba, aki aznap nem volt fuvarban.

– Ha jársz a műhely felé Artúr, mondd meg a fiúknak, hogy ma közvetlen munka után maradjanak az öltözőben, mert fontos híreket szeretnék megosztani velük. Tartsd őket egyben, amíg jövök, ha már úgysem dolgozol a mai nap. Világos amit kértem?

– Természetesen – jött a válasz – gondoskodom róla, hogy az összetartás meglegyen.

– Semmi ostobaság, semmi svindli Artúr, ismerem, hogy mikre vagy képes.

– Ugyan már – jött nevetve a válasz – nem is olyan családból származom. Vállalom, hogy biztosítom az összetartást.

A kirendeltségvezető legyintett egyet és folytatta a telep ellenőrzését. Artúr is elment. Agyában már megfogalmazódott az újabb csínytevés. Természetesen egy szót sem szólt sem a műhely főnökének, sem a dolgozóknak. Megvárta amíg a műhely dolgozói befejezték a munkát és a műhelycsarnok végében kialakított öltözőbe mentek tusolni és átöltözni utcai ruhába. Odahúzta az ajtóhoz a hegesztő transzformátort és két helyen a vasajtót hozzá hegesztette az ajtó vas tokjához. Majd mint aki jól végezte a dolgát felült az egyik munkaasztalra és várt. Kisvártatva dörömbölés hallatszott, hiszen mentek volna a dolgozók haza, az ajtó azonban nem nyílt. Másfelé pedig nem lehetett kimenni. Voltak ablakai az öltözőnek, magasan a mennyezet alatt, olyan keskenyek, hogy azon legfeljebb egy kisgyerek férhetett volna át. Artúr ügyet sem vetett az egyre dühösebb dörömbölésre, ordításra. Várta, hogy a kirendeltségvezető megérkezzen. Amikor ott volt, csak annyit mondott:

– Megoldottam, hogy együtt maradjanak. Rájuk hegesztettem az ajtót! Most mennem kell, mert ha kijönnek...

Azzal mint aki jól végezte a dolgát távozott. A szerelőket a szomszédos lakatos műhely dolgozói szabadították ki. A felháborodás óriási volt. Jutott belőle a kirendeltség vezetőjének is. Azután szép lassan megnyugodtak a kedélyek. Artúr néhány napig messzire került a műhelyt és annak dolgozóit.

Bezárkózni hidd el

olykor sátrat bont az emlékezés
gondolatok szárnyán repül tova
nem kell neked a rossz csupán a szép
vár hogy éljed a sok apró csoda

bezárkózni hidd el értelmetlen
mert akkor minden messzire kerül
alkotni kell a szórt csillagfényben
az éj árnya így reád nem vetül

minden ami szép itt van előtted
elérni hidd el csak egy pillanat
tudod hosszú út áll már mögötted
sors bármit hoz feladni nem szabad

pereg a homokóra homokja
érzést engedd el bízz a holnapba

Ego vidi rosam

(láttam már rózsát...)

láttam már rózsát lenn az út porában
szél futta esőben vagy éppen sárban
láttam boldogságot ami ma nincsen
baráti kezet simulni kilincsen

láttam vihart is égi háborút
árvizet ahogy a nagy folyón lefut
hallottam csendet mely oly nyomasztó volt
láttam mikor csőd miatt bezárt egy bolt

láttam szerelmet mely oly csodálatos
kicsiny gyermeket ki mindig maszatos
családot melyet széttépett az idő
olyat ahol nem számított a szülő

láttam hogy megosztott egy ország népe
vártam hogy mikor lesz végre itt béke
mikor szól majd szívből újra az ima
lesz-e majd magyarnak magyar barátja

éreztem gyűlölet hullámokat
láttam olyat ahol a part szakadt
s egymást mocskoló magyarokat
ilyenkor szívem majdnem megszakadt

láttam olyat kit a pénz vezérelt
ha kellett ördög előtt letérdelt
láttam még elhanyagolt sírokat
hagyatékért küzdő rokonokat

mire jó mindez azt nem tudhatom
igaz nekem sem pihen vállamon
a kék madár mely oly messzire szállt
élet szép lesz ha újra rám talált

láttam már rózsát lenn az út porában
szél futta esőben vagy éppen sárban
láttam boldogságot ami ma nincsen
megtaláltam...maradj velem kincsem

ajánlás

mért van hogy az ember ily eszement
egymást gyötri a pocsolyában lent
ahelyett hogy szeretetben élne
hisz magyar vagy...talán az ő vére

nem számít más csak hatalom és pénz
megértést lassan fedi a penész

Egykor talán

egykor talán nagy lehettem volna
nem ilyen derékba tört óriás
szállhatnék most ott fenn a magasba'
nem taposnám itt lenn az út porát

a süvöltő szél kavarja a port
az ember sokszor az orráig sem lát
rokonom és ismerősöm nem volt
ki felemeljen és vigyen tovább

a fohász hiába szállt az égre
szárnyam nem nő a sár pedig ragad
kár hogy nem tudom hogyan mivégre
veszíték mindent...minden megtagad

emelt fejjel törött gerinc nélkül
a sárból mégis a napba nézek
ki ellenem van a dühtől zöldül
az élet nem méz de darázs-fészek

ha kell feladom mert értelmetlen
az olyan harc melynek vége kétes
vagy a játék mely tisztességtelen
a kapott seb mély és nagyon véres

bár vérrel papírra verset írni
az lenne az igazi alkotás
a versben örülni és nem sírni
hidd el rajtam kívül nem tudná más

törpe vagyok és kicsi a hangom
de kiáltozom hogy fel nem adom

Élet margójára

csalás átverés és hazug szavak
ma ömlik a szenny a médiából
nem hozta vissza a halottakat
soha senki még a túlvilágról

gorgók szánkáznak éjjel hátadon
feszült vagy a képek ezt sugallják
életből mentett furcsa álmokon
élet táncot ritmus nélkül járnak

mindent szeretnél de semmid sincsen
bódult álmodból felriadni tudsz
sok ember osztozik ma a nincsen
fejét homokba dugva mint a strucc

erősödik a lárma csend szakad
felszínre tör elfolytott indulat

Emlékeid mondd hova szállnak

emlékeid mondd hova szállnak
hova repült el a kék madár
meddig élhetnek még a vágyak
az álmokban mondd hol a határ

patakok magas hegygerincek
ott felettük képzelet szárnyon
emlékek szállnak nem feszengnek
az élet és halál talányon

érkezik virágba borulva
újra a tavasz hamarosan
s életet szerelmet hozva
feltámadással látványosan

engedd szabadjára vágyaidat
kék madár is lassan visszatér
akaratod izzön gondokat
tudd ez az érzés majd elkísér

egyszer te is emlékké válsz majd
ha kijelölt utad végéhez ér

Gondolatok a múltról, jövőről

nem szép a múlt oly ködös a jövő
nyárfaágon kötél lóg... sötétebb
ha elfogy az éltető levegő
megbékélni ezzel már nehezebb

sokan vannak kik szurkolnak azért
a megbocsájtás ma nem emberi
küzdelem az uralkodó „mezért”
csak az erőszak ami most trendi

változásról szónokolni lehet
csak akkor lesz ha teszel is érte
másképp minden tönkre mehet
te újra és újra vesztes leszel

nem szép a múlt oly ködös a jövő
Damoklesz kardja lóg nyárfaágon
lesz-e vajon itt elég levegő
Kánaán gyorsan ide szálljon

vagy az elmúlás kivéreztetés
telepszik erre az ősi tájra
hol szegény számára az éhezés
s a nyomor lesz majd felkínálva

gazdag ember semmiből nem tanul
nála csak a profit jöhet szóba
zsebében soknál sokkal több lapul
génjében a még több applikálva

háború dúl szerte a világban
mert a szomszéd legelője zöldebb
megosztottság a kicsi hazánkban
nem hullat már érte senki könnyet

hova lett mondd Árpád harcos népe
megalkuvást nem ismerő magyar
hangzatos szavak festik elébe
mit a hazugság szépen eltakar

talán egyszer még újra látjuk majd
önmagáért kiálló magyar fajt

ajánlás

herceg a hazugság mért burjánzik
s mért fed el mindent ami igaz
ember mért nem érti hol hibádzik
az mi számára nem lehet vigasz

mire megérti lehet már késő
nem bont már falat a csorbult véső

Gondolkodom

tükörvers

fekszem az ágyamon gondolkodom
nem tudom miért nem esik a hó
lassan nem lesznek évszakok tudom
természet kiált: segítség...hahó

természet kiált: segítség...hahó
lassan nem lesznek évszakok tudom
nem tudom miért nem esik a hó
fekszem az ágyamon gondolkodom

Hamis az ima

„ma utcakő az oltár patás a pénz
aki a szépségre vágyik a holtát
találja vastag már rajta a penész
ma küzdeni kell hiszen káromolják”
Radnai István: Áramlat

mondd miért mocskos az új világ
káromlás durvaság menetel sorba
csendet szakít a mocskos néma vágy
hatalmat vagyont nagyot szakítva

petri csészében kotyvaszt a halál
folyik a küzdelem egymást tiporva
hazug szavakból nyugalmat nem talál
csendben dagonyázik ott lent a porba’

hamis az ima nem száll az égbe
áldozati füst felfelé nem terjed
káin fokosa lesújt repedve
reccsen a fej a düh egyre erjed

gyilkos az ösztön repülő konc miatt
lucifer ügyesen kártyát kever
isten csak nézi csendben ezalatt
pedig az eredmény lábánál hever

az ember már önmaga vesztese
mindenki ellenség ki mást akar
öklöt ráz közben a magas égre
akarata a tomboló vihar

könyörög ha üt az utolsó óra
lesz-e aki akkor meghallgatja

ajánlás

herceg mondd ha minden szép lehetne
mért ömlik mégis a szenny a mocsok
ember embernek farkasa benne
még többet...még többet érzése motoz

nem látja így a fától az erdőt
léte csupán csak flitteres lázálom
adj hát neki uram ész és erőt
a józanész hozzá vissza találjon

Honnan származunk

mondd tudod-e honnan származunk
mást mond az írás mást a tudomány
mondd igazságot majd mikor tudunk
vajon meddig tart még ez a talány

Darwin elmélete...a majomtól
de nem fejlődött tovább a majom
igazság érzése nem jön magunktól
vajon meddig tart még ez a talány

petri csészében kever a halál
mindent ami árt vírust háborút
a rossz mindig mindenhol megtalál
s önt rád öröm helyett csak sok bűt

univerzumon túl mondd mi lehet
a kérdésre választ sosem kapunk
a földhöz ragadt világunk mellett
nem találunk értelmes kiskaput

hány náció élt a földön eddig
még semmi konkrét csak elméletek
kik a vallást írják nem szeretik
másképp gondolkodó embereket

megtudjuk-e azt honnan származunk
mondd igazságot majd mikor tudunk

Horváth Lacinak

„Laci te hallod – e”
hozzád szól e kis versike
e fontos napon
gyűltünk most egybe
ma ünnepeljük
születésedet

hetvenöt év
nem mérlegelve
hogyan élni kéne még
vágat az idő szekere
s mi benne ülve
várunk egy új holnapra
ami jó és szép

most ünnepelni jöttünk
hogyan emlékezzünk
az ifjúságra
mi elszállt felettünk
s ma nyílik
az élet új korszaka

háromnegyed század
oly gyorsan elszaladt
jóból és rosszból
egyaránt akadt
ma csak jóra a szépre
gondolunk

Laci barátunk
kívánunk neked
számtalan boldog évet
szeretteid körében
s vénnek
senki ne nevezzen

erőben egészségben
tartson meg ki ott fenn
dönt az élet felett
s mi körbe állva
füledet cibálva
kívánunk neked
boldog születésnapot

Az idézőjeles rész: Petőfi Sándor: Arany Lacinak c. költeményéből
kölcsönözve.

Idő margójára

idő fogalom...meg nem fejthetem
tovatúnik a láthatár mögött
majd feltűnik bennem egy sejtelem
valóságról...de az álmom törött

cserepein járok lábam sebes
idő homokja oly gyorsan pereg
múlt bűnei támadnak...oly heves
reakció mint kommandó sereg

lesz-e holnapom azt nem tudom
tavaszt szeretnék még nagyon sokat
mit akarok...talán megláthatom
az idő szaggatta vágyaimat

csak remélni tudom nem kell félnem
idő fogalom...meg nem fejthetem

In ore meo somnum exterreri solebat (Rémálmom margójára)

elbűvölt mindaz amit láttam
hegyeket rónát városokat
csak vitt és vitt egyre a lábam
minden változott egy perc alatt

süvöltő bombák robbanások
fejvesztve menekül aki él
magamnak gyorsan árkot ások
fölöttem üvöltve zúg a szél

felriadtam párnám csupa víz
nem volt más csak borzasztó álom
számban oly keserű volt az íz
nyugalmamat most nem találom

mit hoz a jövő nem tudhatom
baj forrása mindig az ember
törött kőtábla...a hatalom
ellen fellépni soha nem mer

megalázva porba tiporva
törött gerinccel fetrengve ott
mégis hozsannát ordít szája
nem kap mást csak penészes koncot

vagy alamizsnát... ott fenn dúskál
ki az asztalnál foglal helyet
tányérodon csak a légy mászkál
elvárják hogy mindig hajts fejet

szép új világ mondd erre vártál
kánaán helyett neked így jó
hazugság szaga mi átjár
almafádon ott a kígyó
minden csak érted történik
pénztárcád az mindig üres
mi szép volt lassan eltűnik
élet néha olyan cseles

rázd meg magad kezd el újra
építeni mit szeretnél
ne várj már a dobott koncra
szabadságvágy már benned él

állj ki magadért így helyes
hisz oly rövid egy életút
légy boldog s ne közhelyes
ha elfogy előtted az út

büszkén mondd ember maradtam
nem viszek sarat nyakamban

ajánlás

herceg nyisd fel a szemeket
ne fedje rózsaszín hályog
tedd emberré...embereket
ne hagyd hogy az élet fájjon

kék bolygó mit együtt kaptunk
legyen végre közös otthon
az életről szóljon napunk
minden mi rossz elkotródjon

zengjen újra hálaének
a szeretet istenének

Keserű szonett

nem gondolta soha hogy ez így van
haragudni lehet éveken át
elkövetett valamit a múltban
mit nem bocsájt meg neki a család

nem volt drogos italos dohányos
mégsem volt nekik elfogadható
letaglóz és sokszor sárba tapos
érzés mely szerint haragudni jó

szállnak az évek marad magára
csak emlékeiben él már a múlt
érzi hogy ezt szabta rá a karma
a szép jövő a feledésbe hullt

ha nyomaszt ne hagyd... éld az életed
rövid...elmúlik...észre sem veszed

Köd fojtotta

Köd fojtotta egyre szürkébb csendben,
nem terjed már a légben tova,
a nyíló virágok harsány illata.
Nem mond szép meséket neked,
a fátyolos ég halvány csillaga.

Szerelemről sem szól már a dal.
A hideg őszei éjszakán
takaró lágy melege sem csábít,
nem gondol már rád, csak a magány
mely mindennap újra megtalál.

"Édes" álmok szorítása nem enyhül,
virrad már lassan a háztetők felett.
Zilált csendben alszol el végül,
s nem kérsz a sorstól sem kegyelmet.
Mert térden állva élni...nem lehet.

Köszönet a semmiért

köszönöm hogy eddig tag lehettem
elvárás nélkül hisz ez a mottóm
végtelen alázattal művelem
az irodalmat mert így akarom

tudom hogy nem való vagyok ide
mindaz mi történt ezt sugallja most
ha egy kérdés vitának minősül
és tiltva van ez nagyon rossz dolog

mutatja az irányítás zsarnok
a vezetők véleménye a szent
itt tagdíjért csak megtűrt személy vagy
lázadozni ellene értelmetlen

megértettem hogy innen mennem kell
nekem itt babér soha nem terem
a már befizetett tagdíjamért
gondoltam nem leszek megtűrt elem

köszönöm hogy eddig tag lehettem
ezután másfelé visz majd utam
annyi hely van még végtelenben
ahol majd jólérezhetem magam

Lámpafényben

tükörvers

lámpafényben apró hópihék
mint megannyi pillangó szállnak
hó kellene nagyon vastag fehér
béke kell most az egész világnak

béke kell most az egész világnak
hó kellene nagyon vastag fehér
mint megannyi pillangó szállnak
lámpafényben apró hópihék

Megállítod-e

terhed vonszolva a Golgotára
jutott-e eszedbe a vacsora
mely akkor az utolsó volt
áhitattal a tanítványok
nézték az áldozatot
megtörve kenyered: ez a testem
bort töltve: ez a vérem
mondtad és kínáltad őket
hallgattak és ették itták
mit kaptak...a prófétát
áldották csendben magukban

emlékszel a domboldalon
összegyűlt nép oly nagyon
várta hogy megszólítsd őket
hogyan tanítsd a jelenlévőket
mind arra mit magad is szeretnél
a szeretet szebb mindennél
lám csak néhány nap
minden megváltozott
nép mely addig téged imádott
most köpködve téged mocskolt
vért követelt és rútul halált

bőszülten sírt az ég
a kárpit megrepedt
eső mosta le
az elfolyt életet
menekült aki megtehetette
egymást tiporva a fergetegbe
volt olyan is aki megtagadott
elégülten dőltek hátra
kik vádoltak...a papok

vallássá lettél
századokon át
neveddel ajkukon
gyilkoltak katonák
s égtek máglyák
irtva ki szót emelt

változott valami azóta...
összetört régen a kőtábla
pénz hatalma ma mindenek felett
romlásba döntve embereket
ma a vallás is pénzhez tapad
csak ha fizetnek temet a pap
a pusztulás felé rohan
a világ...minduntalan
háború zajától hangos

szegény boldogtalan
vonul harcolni parancsszóra
lövészárokból találja magát
akna robban bombák záporát
drónok permetezik a világra
szép ez a világ
nem lesz ki megcsodálja
fegyvercsőben nincsen már virág

megállítod-e egyszer a gyilkolást
te ki az embert alkottad
ha látod hogy sírokat és
magának és a világnak

van ki hatalom mámorban pózol
dönt élet és halál felett
mindenki felett áll úgy gondolja
őt soha el nem érheted
hisz minden érted van
látnod és tudnod kell

agymosó gépek morgása
jut csak agyadig el
szád nyílik hozsannára
mert éltetni kell a vágyaid
a jólét után mert megérdemled...
lassan a félelem lesz úrrá
a csend is retteg már benned

megállítod-e egyszer a harácsolást
te ki az embert teremtetted
segíted-e hogy megalkosson
egy új emberi világrendet

Milyen lehet

milyen lehet az időskori múzsa
veled öregszik vagy fiatal marad
mosolya hercig vagy csak gúnyolódva
néz rád ha a versek írása megszakad

néz rád ha a versek írása megszakad
mosolya hercig vagy csak gúnyolódva
veled öregszik vagy fiatal marad
milyen lehet az időskori múzsa

Mit hallasz a csendből

mit hallasz a csendből
ha mindig zajban élsz
múltból és jelenből
nem marad csak a félsz

ma mindig mindentől
hova jutsz ezzel így
tűz hull rád „csípőből”
hisz annyi az irigy

mit ér az érzelem
ha a szíved üres
bújik az értelem
mert kibúvót keres

magadért kiállni
nem mersz nem akarsz
csendben meglapulni
ne „zörögjön” haraszt

segíteni máson
nem a te műfajod
ajtód mindig zárva
kulcsot is eldobod

alamizsnát várva
illetesz alfeleket
majd mást letaposva
foglalsz el jó helyet

meddig megy ez így
mi jön majd ezután
hisz oly sok az irigy
talán holnapután

már nem leszel nyerő
más jobbat kínál
zavaros a jövő
mi rád vár a kapunál

idő elveszett
oly gyorsan elhaladt
a fejed felett
tél váltott nyarat

most siránkozni
ezen nem szabad
fejet kell emelni
oda hol süt a nap

ha kegyes a sors
még megfordíthatod
bár kicsi a bors
„erős” ha akarod

hallhatod a csendet
ha a zaj elül
békét teremtet rendet
az érzés ott belül

ajánlás

herceg az ember
olyan esendő
a félelme tenger
észveszejtő

ha végre felvirrad
feje fölött napja
a sors szabta utat
végre megláthatja

Mit lát bennem

mit lát bennem a fennlakó
hogy időnként megsegít
mit lát bennem ki velem él
feladta értem vágyait

ki vagyok én mit akarok
az idő oly gyorsan halad
letudom-e bontani majd
körülvevő vastag falat

mi lesz majd ott a falon túl
talán egy szebb egy új világ
ég megadja hogy jutalmul
nekem is nyílik ott virág

velem leszel a falon túl
mindez nélküled mit sem ér
csak így juthatunk el oda
hol ránk vár minden ami szép

a fényben szeretjük egymást
út simul a talpunk alatt
kék madár a vállunkra szál
szerelmünk nem égi malaszt

mit lát bennem a fennlakó
hogy időnként megsegít
mit lát bennem ki velem él
feladta értem vágyait

megfejtés nem megy nem tudom
talán jobb ha nem akarom

Mit teszel

mit teszel akkor
ha életed sivár
ha a sorsod előtted
sok kaput bezár
a falon mely mögött
egy új élet vár

hol zárt ajtók között
csupán egy nyitott
meglátod vajon
vagy simán hagyod
hogya lehetőség
mint a köd elússzon

hagyod az életed
közönybe csússzon
akkor mi lesz veled
nem látod azt
fény az alagútban
épp feléd tart
vajon miért dudál

s a kapunál
átlépni nem tudsz
a csend magába zár
közben elveszíted
mi tiéd volt talán
életed hajnalán

minden rajtad múlik
mikor mire figyelsz
ha csikordul a zár
az ajtót tépd fel
s lépj át rajta
mert indulnod kell

vár az új életed
hagyd el mi rossz volt
ugye emlékszel
mit hibáztál s hol
hisz tanulni kell
az élet iskola
eminens diáknak
jelentkeztél oda

hisz egykor véget ér
majd a földi léted
ha emberként éltél
nem lesz büntetésed
hogya újra és újra
javítva hibáid
kell újjászületned

mit tegyél akkor
ha életed sivár
ha a sorsod előttem
sok kaput bezár
a falon keress hát
egy nyitott ajtót
lépj be rajta
egy új élet vár

Vajon mit hoz

vajon mit hoz a sors még nekem
lehetnék talán mindentudó
vagy csak egy apró megalkuvó
inkább maradjon régi életem

hogya ember vagyok még idelelni
csodásnak mondott sártengeren

hol embertelenség lételem
csak a pénz a hatalom a jó
itt ellene szólni nem való
inkább maradjon régi életem

hogyan ember vagyok még idelelni
csodásnak mondott sártengeren
hol hit nevében túl minden
hazudni és lopni büntetlenül
tort fejed felett a csalfaság ül
inkább maradjon régi életem

hogyan ember vagyok még idelelni
csodásnak mondott sártengeren

ha ellenállsz babér nem terem
nem emelnek piedesztálra
alkothatsz csodát feltalálva
inkább maradjon régi életem

hogyan ember maradtam idelelni
csodásnak mondott sártengeren

hidd el barátom így jó nekem

Szeresd az életet

miért nem hiszed hogy szép az élet
mert mindig mindenütt csak bántanak
ilyenkor a dühtől forr a véred
nem látod hogy neked süt csak a nap

pedig oly szép fenn az azúrkék ég
a zöld természet és minden május
talán erre vártál oly nagyon rég
hiába mosta kezét Pilátus

csak kölcsön kaptad ezt a kék bolygót
galaktikus másodperc az élet
nézd a jót és szépet...ha meglátod
kerüld el mindazt mi frusztrál téged

életet szeresd hidd el megéri
sorsod az időt oly szűken méri

Mondd miért szép

mondd miért szép e rothadó világ
uram kellene egy új alkotás
nem a mostani nem kell folytatás
gyűlölethullám mindent tönkre vág
ilyen az ember félresikerült
csak maga igazát fogadja el
ha kell falnak megy és rögtön fejjel
s letagad mindent ha szembesült
a hibákkal mit elkövetett
egy új bűnbakot mindig találva
ha tehetné már égne a máglya
ő csupán áldozat...megérted

rothadó világ miért szép mégis
a hatalom pénz ma is a fétis

Mai karácsonyi rege

„Karácsonyi rege
Ha valóra válna,
Igazi boldogság
Szállna a világra...”
Ady Endre: Karácsony

„messze zsong a hálaének”
alig hallik e nagy zajban
háború dúl és a népek
egyik-másika nagy bajban

csoda ünnep a karácsony
átölelné a világot
felnőttek és sok kis poronty
lelkében gyújtana lángot

„messze zsong a hálaének”
az ünnep tart néhány napig
mintha elfújnák a szelek
nem érdekes elfelejtik

uram mért ilyen a műved
ember szeretetre termett
mért nem látja hogy a terved
mindenkinek jót teremthet

„ messze zsong a hálaének”
mint a port a szél elfújja
ember már csak ellenségnek
jó...ki bírja az mind marja

harácsolás pénz az isten
ősi törvény meggyalázva
elfogadás értés nincsen
lélek senyved...milyen árva

„messze zsong a hálaének”
hamis ima száll az égre
lelkekben már a békének
megpihenni nincs esélye

oly gyönyörű ez a világ
amit birtoklunk lakhelyül
békegalamb és fenyőág
lassan a semmibe merül

„messze zsong a hálaének”
hozzon végre sok örömet
ott az ünnepi csodába’
ahogy Jézus tanította
igaz ember szeretetet

remélem megéljük egyszer
hálaének majd erről szól
ember lesz újra az ember
kék madár is újra dalol

ajánlás

herceg mikor lesz már béke
a hazugság mikor szűnik
mikor lesz hogy a szívekbe
szeretetláng újra izzik

Karácsonyi ünnep...másképp

üresek a székek az asztal körül
hisz nem áll vele szóba már a család
ünnepi asztal szépen megterítve
neje szeretete élte tovább

véleményük az, hogy nagyot hibázott
pedig nem tett semmi olyat ami rossz
szeretet máza már róluk lemállott
hogyan lehet egy család ilyen gonosz

szomorú így a karácsonyi ünnep
mégsem szabad hogy nyomasztó legyen
egymás szeretete talán a legszebb
asztali dísz ezen az ünnepen

egymásra néznek szeretet sugárzik
valahol megszólal egy angyalharang
díszített fán a csillagfény játszik
bennük ott az érzés megtalálta

magatokra hagyva is szép az ünnep
öleld át szorosán ki téged szeret

ajánlás

mondd hercegem mért gonosz az ember
hogyan elfelejt minden jót amit kapott
kínzó vádja mint végtelen tenger
haragja elnyom minden szép napot

csak az emlék őrzi mi történt egykor
mi szép volt vastagon belepte a por

Karácsonyi vers

kissé megkésve

Karácsony van, csodás az ünnep,
a nap is áttör a szürke ködön,
jelzi, a télből kell egy kis szünet,
ünnepet köszönti a fényözön.

Ha szeretet van, csodás a karácsony,
bár sokan nem értik a jóság szavát,
nem számít, hidd el, kedves Barátom,
A sok-sok ajándék és a díszes fád.

Éld meg szeretettel e csodás élményt,
töltse el szíved a hálás szeretet,
Legfőbb Értelem segít, hogy megértsd,
ez az út, mi a magasságba vezet.

Hálás vagyok mindenért, mit kaptam,
okos ember a rosszból is tanul,
szeretve próbálom követni utam,
tudom, az életünk majd jól alakul.

Kívánok békét, sok boldog napot,
neked, ki veszni látod holnapod.
Barátom, ki olvasod versemet,
kívánok békés, boldog ünnepet

„Se rokona se ismerőse...”

Kicsi a világ. Ez nem csak mondás, hanem valóság is. Számtalan példa van erre. Hogyan lehetne magyarázni másképp, hogy elvonulsz egy távoleső helyre – egy kis légyottra – arra gondolsz, hogy ott a kutya sem ismer. Ki jön szembe? Egy kedves nagyszájú ismerős, aki mikor meglát, ujját elhúzza a szája előtt jelezve, hogy zipzár került az ajkaira. Innen tudhatod, hogy csak a fél világ fogja tudni mindezt alig órákon belül.

Másik eset, hogy nyersz a lottón. Gondosan titkolod, hogy a szerencse fia vagy, próbálsz minden felhajtás nélkül élni az életed és mégis, mintha rád lenne pingálva a nyertes szó. Hirtelen az egész família, még olyanok is akikről, az utóbbi húsz évben, még csak nem is hallottál, már mint szeretetre méltó családtagot ölelnek keblükre, várva a pénzesőt.

Én sem nem nyertem a lottón, sem egy távoli helyen nem buktam le gyakorolva egy lopott pásztoróra élményeit. Mégis hatalmas az

„ismertségem” a világban. Honnan veszem ezt? Onnan, hogy manapság – mindig éjszaka – kettőt csöng a telefonom. Igaz, ma már amikor lefekszem kikapcsolom, mert a pihenés mindennél fontosabb, különösen ebben a korban. Mindig reggel szembesülök azzal a ténnyel, hogy már megint „elszalasztottam egy kedves ismerős” hívását. Kezdetben órákig azon törtem a fejem, hogy vajon kit ismerhetek onnan, ahonnan a hívás jött. Soha nem találtam a számhoz köthető személyt. Miért mondom ezt? Volt már hívásom Magyarországról, olyan jelzéssel, hogy „Privát szám” vagy „Ismeretlen szám”. Az ilyeneket fel sem veszem, hanem azonnal törlöm. Tudom, mert már egyszer elmagyarázták, hogy a telefonos értékesítő cégek az interneten keresztül telefonálnak. Ott pedig szám kijelzés nincs. Nem baj, akkor sem veszem fel. Ha ő tudja az én számomat – fogalmam sincs, hogy honnan szerezte –, akkor én is szeretném tudni, hogy ki ő!

Az éjszakai hívások nem Magyarországról érkeznek. Az utóbbi időben hívtak: Mianmarból, Laoszból, Thaiföldről, Kongóból, Nigériából, Marokkóból, a volt Szovjetunió országairól nem is beszélve. Mindig éjszaka és mindig csak két csengetés. Csak másnap tudom beazonosítani – az ország előhívó alapján –, hogy honnan is keresett a „kedves ismerős”. Nyugodt szívvel jelentem ki, hogy nincsenek ezekben az országokban ismerőseim, rokonaim, barátaim. Akkor mi is a cél a hívogatással?

Ma a technika világában megsaporodott azok száma, akik ismerve a számítógépek csínját-bínját, úgy akarnak megélni, hogy lenyúlják mások nehezen megkeresett pénzét. Tehetik, mert ellenük nincs hatékony fegyver. Láthatatlanok, ismeretlenek és roppant éhesek.

Ilyen ez a telefonos hívogatás is. Ha felveszed – bár nem vagy annyira gyors, pláne éjszaka –, vagy azt követően visszahívod a számot, olyan számlát kapsz a nyakadba, hogy azt is megbánod, hogy valaha mobilt vettél. Rákapcsolódnak a számodra –, hogyan azt nem tudom, csak a károsultak elbeszéléséből tudom – és már a te költségedre folyik a bájcsevej. A szolgáltatódat pedig mindez nem érdekli. Telefonáltál, vagy csak megvezettek, a te számládon landol az a sok fizetni való forint.

Ha megvizsgáljuk egy kicsit jobban ezt a kérdést, felmerül az is, hogy minek vette fel, vagy minek hívta vissza? Ha nem tette volna...nem lenne költsége.

Tegyük fel, hogy a felhívott fél édesanyja, vagy közvetlen hozzátartozója kórházban van, netán súlyos beteg. A hívásra álmából felriadva lehet, hogy arra gondol, valami rossz hír érkezhets. Vagy gyermeke osztálykiránduláson van külföldön és a szülő aggódva vár minden jelzést. Sorolhatnám még hosszan, azokat az élethelyzeteket, ahol nem az az első dolog, hogy ha a kijelzőn megjelenik egy szám, rögtön ellenőrzöm, hogy ki is hívott, milyen országból és egyáltalán minek. Ennek a dolognak ez a hatalmas buktatója. Ha megtörtént a baj, minden szolgáltató felteszi a kezét és rád, mint fogyasztóra mutogat, holott erről te tehetesz a legkevesebbet.

Furcsa világot élünk. Ezért döntöttem úgy, hogy minden este lefekvés előtt kikapcsolom a telefont. Ha valaki keresni akar, keressen napközben, keressen olyan számról, ami benne van a telefonkönyvemben. Aki-nek tudnia kell a számomat, – mert barát, rokon, ismerős vagy épp üzleti partner az nem titkolózik és ismerem a számot amiről hív – az tudja. Ki kell jelentenem, hogy az afrikai, Közel-keleti, Távol-keleti, és még hosszan sorolhatnám, területeken „se rokona se ismerőse nem vagyok senkinek” (az idézet: Ady Endre : Sem utódja sem boldog őse...verséből) .

Kedves Olvasóim! Ezt csak figyelemfelkeltésnek írtam. Vigyázzatok, ne essetek csapdájába az ilyen lenyúlásoknak.

Ajax kalapács

Egy kisdíák életében fontos fordulópont, az általános iskola nyolcadik osztálya, mert akkor kell dönteni, hogy hova tovább. Péter mindig szeretete a villamossággal kapcsolatos dolgokat. Bontott kapcsolókat, dug-aljakat szerelt szét és rakott össze, vágya volt, hogy olyan iskolába menjen, ahol a villamosságról tanulhat. Egyszerűen úgy fogalmazott, villanyszerelő szeretne lenni. A család, elsősorban az apja, nem tartotta ezt jó ötletnek, különösen azután, hogy egy kedves baráti család hasonló korú fia, a Gépípari Technikumba adta be a jelentkezését.

- Tudod barátom – mondta az apának a barát – ez egy nagyon jó iskola. Akik ide járnak az kiváltság. Itt mindent megtanulhatnak, ami az életben a technikai szakmához szükséges. Ha végeztek és nem akarnak továbbtanulni, a munkahelyük akkor is biztosított. Én a helyedben oda küldeném a fiamat, mint ahogy én is tettem az enyémmel.

A kérdés eldőlt. A fiú beadta a jelentkezését és a felvételi – akkor még ilyen is volt – jól sikerült. Péter a Technikum tanulója lett. Itt mindent tanultak, amire egy jó technikusként, ha végez, szüksége lesz az életben. Az elméleti órák mellett, külön műhelyórákon sajátították el a lakatos, hegesztő, marós, gyalus, esztergályos, szerelő, asztalos és kovács szakmák trükkjeit. Egy ilyen gyakorlat volt a kovácsolás alapjainak ismerete.

A kovács műhely oktatója egy kedves idősebb úr volt. Soha nem kiabált, mindig próbált segíteni, ha a renitens tanulónak nem fűlt a foga a tanuláshoz. Józsi bácsi – soha nem kellett tanárúrnak szólítani – ikonikus alakja volt az iskolának. Azért is, mert talán neki volt a legnagyobb orra a világon. Ezt az orrot még Cyrano de Bergerac is megirigyelte volna. Ha új mondókába kezdett, mindig marokra fogta a hatalmas szaglószervét és csavart rajta – finoman – egyet. Mindig kommentálta is:

- Mielőtt belekezdenénk a mondandónkba, csavarunk egyet az orrunkon – majd így folytatta – már akinek van ekkora mint nekem.

Ezt a mondatot mindig egy jóízű nevetés követte.

Azon az órán a rugós, vagy más néven Ajax kalapács volt a téma. A két tonnás ütőerejű monstrum, a műhely közepén állt. Ritkán indította be az öreg, leginkább akkor, ha a vállalt bér munkát – akkoriban ilyen is volt, hiszen kellett a bevétel az iskolának – el kellett végezni, vagy oktatni kellett a diákokat. Józsi bácsi nagy mestere volt ennek a kalapácsnak. Anekdoták keringtek róla a diákok között, hogy milyen is az amikor „táncra bírja” a kalapácsot.

A diákok most is körbeállták a gépet és hallgatták, ahogy Józsi bácsi elmagyarázza, a gép működését.

- Tudjátok, ez egy mechanikus működésű, forgattyús hajtóművel hajtott gépikalapács. Mint látjátok a forgattyús hajtóműtől csatlakozó rúd adja át a mozgási energiát a kétkarú emelőként működő laprugó-kötegnek. Így kerül a rugóköteg mozgási energiája, egy speciális csúszkán keresztül a kalapácsfejhez, amit a szakmában egyszerűen csak medvének neveznek. Ha erre a pedálra lépek – mutatott a tőkét körbevevő pedálra – akkor egy tengelykapcsolóval működésbe hozom a szerkezetet és a medve lesúlyt. Ennek a kalapácsnak a háza öntöttvas, azonban készülhet hegesztett kivitelen is, bár ez utóbbi nem annyira elterjedt. Mint látjátok a géptest és a tőke, amire a medve lesúlyt külön van alapozva, a munka közben jelentkező energiák miatt. A fordulatszám – melyben segítségünkre van a lendítőkerék – szabályozásával tudjuk az ütési energiát változtatni, annak megfelelően, hogy keményebb vagy lágyabb ütések akarnak-e alkalmazni. Ez a gép kisebb megmunkálásokra való, az aránylag kicsi medvetömeg miatt. A gyakorlatban vannak ennél nagyobb gépek is. Gyertek közelebb, nézzétek meg alaposan. Ne nyúljatok semmihez! Kárt tenni ugyan nem tudnátok benne, nektek okozhatna kellemetlen meglepetéseket mint laikus „kezelőknek”. Utána folytatjuk, hisz annyi érdekességet tartogat még ez a masina. Ha van kérdésetek tegyétek fel.

A diákok összesúgtak. Keringtek olyan történetek, miszerint Józsi bácsi egy papírlapot is fel tudott venni a medvével a tőkeről, anélkül, hogy a kalapács lesúlytott volna, két tonnás ütőerejével. Mi lenne, ha megkérné az öreget, hogy ismétlje meg ezt a mutatványt? Mégiscsak az lenne az igazi és a valós élmény.

- Józsi bácsi – szólalt meg az egyik diák – hallottuk, hogy különböző trükköket lehet végrehajtani ezzel a hatalmas géppel, mint például: meg lehet állítani a medvét mielőtt a tőkéhez ér. Tényleg így van?
- Bizony így van fiam! Ehhez viszont már nagy gyakorlat kell. Én is csináltam már ilyet. Ti ne próbáljátok meg. Veszélyes mutatvány. Nem győzöm hangsúlyozni, nagy gyakorlat kell hozzá.
- Józsi bácsi, megmutatná nekünk?

Az oktató egy pillanatra elgondolkodott. Mintha azon törte volna a fejét, mit is mutasson ezeknek a nebulóknak. Majd határozott mozdulattal csavart egyet hatalmas nóziján.

- Rendben! Alá teszem az ujjamat és megállítom a medvét felette egy centivel.

Épp elindult volna a mutatóvány amikor az öreg meggondolta magát.

- Emeljük a tétet – mondta, azzal lecsatolta a karóráját és a tőkére tette – a feleségemtől kaptam a születésnapomra. Muszáj lesz rá nagyon vigyáznom, mert a fejemet veszi, ha valami baj történik az ajándékával.

Mintha a Nap is kíváncsi lett volna erre a mutatóványra. Éppen akkor bújt ki egy gomolyfelhő mögül, és a műhely hatalmas ablakán „benézve”, fénye megcsillant a karóra üvegén. Ami ekkor történt, kész-akarva, vagy véletlenül következett be, azt hiszem soha nem fog kiderülni. Józsi bácsi ahogy tett-vett a gép körül rálépett a pedálra és a medve lesúlytott. Teljes kapacitással. A műhelyben olyan csend lett, hogy a légy zümmögését is lehetett hallani. Ahogy a medve felemelkedett, a tőkén egy teljesen szétlapított óratest volt látható, körülötte sok apró üvegszilánkkal, melyen még mindig cinkosan játszott a napsugár. Az öreg megvakarta a fejét, majd ismét csavart egyet a hatalmas orrán és gondterhelten csak ennyit mondott:

- Hogy fogom én ezt otthon megmagyarázni?

Mi lesz ha

mi lesz ha csended megtalálod
lelkednek egy apró hajlatán
békét lelsz végre a haragod
oszlik mint hajnali köd talán

forrás feltör folyó hömpölyög
partalan parton lábdobogás
lehet vihar ha az ég dörög
itt mindig minden már olyan más

látod-e még a fától az erdőt
vagy csendbuborék magába zár
a zaj is kell hogy adjon erőt
élet a jövő csak reád vár

találd meg csended zajt se feledd
egyensúlyban lesz az életed

Köszönetnyilvánítás:

A kötetet szeretettel ajánlom:

Berkes László Barátomnak,
aki a kötet grafikai munkáit készítette;

Feleségemnek, **Veronikának.** aki támogat
abban, hogy szabadidőmben az írással
foglalkozzam.

Kedves Olvasó!

Mottó: Ha leírnám azt, mit megéltem eddig,
s közzájra tenném; gondolom,
nem lennék más, csak egy sült bolond,
ki sorsát átkozva, dicsekszik!

Talán joggal teszed fel a kérdést kedves Olvasó: ki ez az ember, aki veszi azt a bátorságot, hogy elismert költők nyomdokain próbáljon haladni, verseket írjon, arról nem is beszélve, hogy azt a nagyérdemű elé tárja. Beavatlak a titokba, a következő néhány sorral, mely nem csak azt taglalja, hogy ki is vagyok egyáltalán, de arra is magyarázatot ad, hogy hogyan kezdtem el, vált mindennapos hobbimmá ez a tevékenység és hova is jutottam vele.

Nevem Hegedűs Gábor és nyugdíjas vagyok, igazából “nyugger”, de sokan nem szeretik ezt a szót. Pedig milyen jól hangzik. Szeged melletti településen Algyőn lakom. Nem itt születtem, hanem egy Csongrád megyei kis faluban, a valamikor boráról híres Pusztamérgesen, 1948 őszén, egy viharos vasárnapi napon. A középiskolát Szegeden végeztem és itt is dolgoztam nyugdíjba vonulásomig. Sok munkahelyem volt, ahol mindig emberekkel foglalkoztam. Szerettem a kihívásokat!

Már gyermekkorom óta a kedvenc időtöltésem az olvasás. Mindent elolvastam ami a koromhoz illett és a kezembe került. Imádtam a klasszikusok verseit, szavalóversenyekre jártam és sokszor nyertem is. Igaz, csak újabb könyveket. Ennek jobban örültem mint az okleveleknek. Az Indiai Pálmalevelem kikérése és felolvasása – 2014. augusztus – óta írogatok. Akkor szembesültem azzal, hogy írni fogok és azóta valóban a hobbim lett. Sokat tanultam és tanulok, mert a versek, novellák írása sem tanulástól mentes foglalkozás. Igaz a jó pap is holtig tanul. Olyan szinten nem beszélek nyelvet, hogy fordításra is vállalkozzam. Szeretem magam megmérteni, lássam mennyit is ér amit csinálok. Ma már nem csak verseket, hanem novellákat és regényt is írok. Ez utóbbi igazán hatalmas feladat.

A nyomtatott kötetekről áttértem az ePUB formátumra, mert saját finanszírozásban a könyvnyomtatás már szinte megfizethetetlen.

Az eddig megjelent E- köteteim megtalálhatók a Magyar Elektronikus Könyvtár kínálatában.

- 2017. Mint tömjénfüst
- 2018. Szárnyszegetten
- 2018. Látod fényt sírnak...
- 2019. Csendfolyamok
- 2019. A Hold mosolya
- 2019. Sziklákon egy fa...
- 2020. Hegedűszó...talán az élet
- 2020. Ahonnan jöttem
- 2020. Pillangó hatás
- 2020. Hangulatszilánkok
- 2020. Kövek között
- 2020. Felemelt fejjel
- 2021. Jakob lajtorjáján az én lajtorjám
- 2021. Versválogatás 2014 – 2020
- 2021. Záróra előtt
- 2022. Idő, szerelem
- 2022. Élet szilánkok
- 2022. Fekete és fehér
- 2022. Európai aranyásó – regény
- 2022. Szaltó Mortále
- 2022. Álmaim balladája
- 2022. Utam balladája
- 2023 Csend alkonyán
- 2023. Blues egy kopott gitárra
- 2023. Múló idő hullámain
- 2023. Törött álomcserepeken
- 2023. Romantika időcseppekben
- 2024. Új kenyér – Összegyűjtött novelláim 2022. novemberig-
- 2024. Életem Balladája I-II. kötet – 2022. novemberig megjelent verseim gyűjteménye)

Eddigi papíralapú köteteim, melyek támogatással, vagy támogatás nélkül magánkiadásban jelentek meg:

2015. Álmodozások – versek
2018. Most szél sodor – versek
2019. A pálmalevél – novellák
2019. A Hold mosolya – versek
2019. Sziklákon egy fa – evokációk és parafrázisok (versek)
2020. Ahonnan jöttem – versek
2020. Hegedűszó... talán az élet – novella
2021. Versválogatás 2014 – 2020
2022. Életem balladája I-II. kötet – eddig megjelent verseim
gyűjteménye
2023. Új kenyér – eddig megjelent novelláim gyűjteménye

Megjelent írásaim – versek és novellák – antológiákban:

2016. Poet Antológia – három vers
2016. Őszi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy vers
2017. Poet História X. Antológia – három vers
2017. Természet 2017. Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2018. Kedvesemnek Bálint napra Antológia – Irodalmi Rádió – kettő
vers
2018. Álmodból fogantam Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2018. Szinva-parti sztorik Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
2019. A Hold is velünk dalol Antológia – Irodalmi Rádió – öt haiku és
öt apeva vers
2019. A világ ezerszínű virág Antológia – Irodalmi Rádió – három
vers
2019. Zsebkönyv 7. Sodrásban – Holnap Magazin – tíz vers
2019. Utazók Sci-fi, Fantasy Antológia – Holnap Magazin – egy no-
vella
2020. Versmagot hint... című versemről videó készült – Irodalmi
Rádió
2020. Így születik a vers Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2020. Dolgaink Novellák kettőezer-húszból Antológia – Irodalmi
Rádió – Rézmozsár című novellám
2021. A jövő földjén Sci-fi/fantasi Antológia Holnap Magazin
Köszönöm Uram! novella
2021. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei Élet-
mesék antológia

2021. Gold Pen antológia ötödik kötet.
 2021. Holnap Magazin Ajándék antológia
 2022. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei
 Életmesék Antológia
 2022. Krúdy Antológia
 2023. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei
 Életmesék Antológia
 2023. Kláris Antológia
 2023. Pegazus Tv Antológia
 2023. Holnap Magazin Zsebkönyv XI. Elbűvölve címmel
 2023. Holnap Magazin A valóságon túl sci-fi/fantasy kötet
 2023. Délibáb Antológia In memoriam Ihász-Kováts Éva
 2023. Szavak hullámain – közös Antológia 49 társammal
 2023. Szeretet, szerelem és fájdalom az időcseppekben, közös
 Antológia 41 társammal
 2023. Csodás ünnepek, ünnepi csodák, közös Antológia 34 társammal
 2024. Emlékeink mondd hova szállnak, közös Antológia 45 társammal

Az Irodalmi Rádió szerkesztésében kerültek felolvasásra verseim az irodalmi műsoraikban. Verseim a Poet. hu irodalmi oldalon jelentek meg rendszeresen. Írásaimból jutott a Holnap Magazinnál, az Irodalmi Rádiónál lévő blog oldalamra is. Ez utóbbi már megszűnt.

Jelent meg versem az Algyői Hírmondóban, valamint a pusztamérgesi helyi híreket tartalmazó újságban is.

Eddig elért eredményeim:

2018. Szülőköszöntő Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezés
 2018. Ne háborúzz Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezés
 2019. Természet Poétája Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – III. helyezés
 2019. Költők éves értékelése – Irodalmi Rádió – II. helyezés.
 2019. Idősügyi Tanács Irodalmi Pályázatán Szeged – egy novellám I. helyezés. Ebből az alkalomból a Szeged Televízió riportot készített velem.

2020. Holnap Magazin pályázatán: El nem hangzó ima című versem - zsűri döntés III. hely

2022. Kárász József Irodalmi Kör Hódmezővásárhely pályázatán novella különdíj

2022. Krúdy Gyula Irodalmi Kör munkásságomért Díszoklevéllel jutalmazott

2022. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei Életmésék pályázat novella II. díj

2022. Krúdy Gyula Irodalmi Kör munkásságom elismeréseként Krúdy Öröksége-díjjal jutalmazott

2022. Pro Cultura Alapítvány és Országos Mécs László 2022 év nyugdíjas költője pályázaton I. díj.

2023. január. Beöthy-Nyiba győri Sorokba fűzött betűlánc Irodalmi Pályázatán ezüst oklevelet kapott a beküldött pályázatom.

2023. március A Vakok és Gyengénlátók Szolnoki Szövetségének Irodalmi Pályázatán V. és IX. hely.

2023. július A MAIT Magyar Alkotók Internetes Társulása Átölelnék a hegyek Irodalmi Pályázatán dícsérő oklevélet kapott a versem.

2023. szeptember 30. Algyő Nagyközség Képviselőtestülete irodalmi munkásságom elismeréseként Alkotói díjban részesített! Hatalmas megtiszteltetés.

A saját versek mellett írtam evokációt József Attila, Mihail Jurjevics Lermontov, Arthur Rimbaud, Paul Verlaine, Baka István, Kicsiny László, Katona Judit, Kálnoky László, Garai Gábor, Radnai István, Marsall László, Petri György, Tóth Árpád, Baranyi Ferenc, Nagy László, Kányádi Sándor, Szirmay Endre, Faludy György, Király Lajos, Rilke Rainer Maria, Stephen Spender, Kosztolányi Dezső, Gyurkovics Tibor, Benjámín László, Parancs János, Petrőczy Éva, Szabó Lőrinc, Király Lajos, Kiss Dénes, József Attila, Sajó Sándor, Charles Baudelaire, Juhász Ferenc, Kamarás Klára, Jagos István Róbert, Hajdrik József, Fehér József, Haranghy Géza, dr. Végh Attila, Erst Ferenc, Németh Nyiba Sándor és még sorolhatnám hosszan az elismert költőket, valamint néhány Poet-os társam verseire. Ez a lista azóta bővült.

A megjelenő verseimet, novelláimat, közzéteszem a Facebook oldalamon, valamint az egyéb ott található irodalmi oldalakon is. Folyamatosan pályázok megjelenő felhívásokra.

Algyő és Pusztamérges érdeklődő közönsége 2018 novemberében ismerkedhetett meg a második, nyomtatott verseskötetem anyagával, kellemes hangulatú könyvbemutatón, majd 2019-ben a novellás kötetemmel is megismerkedett Algyő irodalomkedvelő közönsége.

2020. Novemberi számában az Algyői Hírmondó egy egész oldalas cikket jelentetett meg a „munkásságomról”.

2020. A Senior Center által kiírt novella pályázaton elért első helyezésem után a VTV Szeged riportot készített velem!

2019 évben meghívás kaptam a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválra, ahol a Most szél sodor című verseskötetem és A pálmalevél című novelláskötetem dedikálhattam az Irodalmi Rádió standján.

2019 évben beválogatták a köteteimet az Algyői Értéktár megőrizendő értékei közé.

2021. December a Krúdy Gyula Irodalmi Kör tagjai közé felvételt nyertem.

2022. A Batsányi-Cserhát Művész Kör tagjai közé felvételt nyertem.

2022. Több irodalmi oldalon – Facebookon található oldalamon és az egyéb ott található irodalmi oldalakon, valamint a Kláris Irodalmi Folyóiratban, stb – publikálom műveimet.

2023. február. Algyői Hírmondó két egész oldalas cikket jelentetett meg abból az alkalomból, hogy megnyertem a 2022 év nyugdíjas költője pályázatot.

2023. február a Délmagyarország című napilapban jelent meg rólam cikk, fényképekkel, a 2022 év nyugdíjas költője pályázaton elért első helyezésem okán.

2023. május A Szegedi Bajtársi Klubban nagyszerű könyvbemutatóm, író – olvasó találkozóm volt.

2023. május Bordányban a helyi Nyugdíjas Klub szervezésében remek író-olvasó találkozón és könyvem bemutatóján vettem részt.

2023. November Pusztamérges – szülőfalum – lelkes kis közönsége előtt egy remek író-olvasó találkozón vettem részt!

Újabban novellákat, kisprózákat is írok a versek mellett, mert vannak olyan gondolatok, melyekhez a vers szűk keresztmetszet, illetve leírva

a történet több oldalnyit jelentene. Ezért próbálkoztam ezzel a műfajjal. Megpróbálkoztam a regény műfajával is. A regény Európai aranyásó címmel, megtalálható volt a Magyar Elektronikus Könyvtár kínálatában. Ezt a regényt visszakértem és átdolgoztam. Az átdolgozott kiadás megjelent a Magyar Elektronikus Könyvtár kínálatában újból! A bírálat joga – hogy megmarad vagy süllyesztő – már a Te feladatod eldönteni kedves Olvasóm!

Kedves Olvasó!

Fogadd hát szeretettel ezt a kötetemet is, mely új verseimet, valamint új novelláimat tartalmazza. Mindez – az új versek és novellák vonatkozásában – az utóbbi két hónap termése. Remélem, elnyeri majd a tetszésedet. Köszönöm szépen, hogy olvastad/olvasod.

Tartalomjegyzék

Senki dala	7
2024 margójára	7
A csend markában	8
Égett a tábortűz	9
Lennék büszke magyar	9
Alagutam margójára	11
Hermetic – novella	12
A teremtés margójára	16
Élet lassú szárnypróbálgatás	17
Testamentum	18
Most is	19
Nem értem	20
Nem vagyok hívő	21
Hó kellene	22
Nyúlhattam volna	23
Deci pálinka – novella	24
Dilemma 2024	26
Kedvesemnek	27
Vajon mit hoz	28
Számvetés	29
Mai valóság margójára	30
Mondd meddig lehet	32
Az életem olyan furcsa	33
Kékvirág a jel	34
Vágyaim határa	35
Nem születtem poétának	36
Naplómról	36
Vallomás	37
Artúr csínytevései – novella csokor	38
Bezárkózni hidd el	42
Ego vidim rosam (láttam egy rózsát)	43
Egykor talán	44
Élet margójára	45
Emlékeid mondd hova szállnak	46
Gondolatok a múltból, jövőről	47

Gondolkodom	48
Hamis az ima	49
Honnan származunk	50
Horváth Lacinak	51
Idő margójára	52
In ore meo somnum exterreri solebat (Rémálmom margójára)	53
Keserű szonett	55
Köd folytotta	56
Köszönet a semmiért	56
Lámpafényben	57
Megállítod-e	58
Milyen lehet	60
Mit hallasz a csendből	60
Mit lát bennem	63
Mit teszel	64
Vajon mit hoz	65
Szeresd az életet	66
Mondd miért szép	67
Mai karácsonyi rege	68
Karácsonyi ünnep... másképp	69
Karácsonyi vers	70
„Se rokona se ismerőse”	71
Ajax kalapács	73
Mi lesz ha	77
Köszönetnyilvánítás	78
Kedves Olvasó!	79
Tartalomjegyzék	86
Impresszum	88

Impresszum

Kiadó: Hegedűs Gábor

Grafika: Berkes László

Megjelent: A/5 ív terjedelemben 88 oldalon

Hegedűs Gábor 2024

ePUB ISBN 978-615-82458-0-7

"padló recseg a színpadon alattam

nincs itt publikum üres a nézőtér

Prométheuszként a fáklyát hordoztam

tintám nem lehet az íráshoz csak vér"

Hegedűs Gábor

